

Marsſagsforbindelſe mellem deres Saar og deres nuværende nedbrudte Helbred. Der ligger dels ſaa lang en Marsſætte imellem, dels tror jeg ikke, Lægevidenſkaben er eller nogenſinde vil komme paa det Standpunkt, at den i alle Tilfælde kan med Beſtemthed paaviſe Forbindelſen mellem ſaadanne Saar og den ſenere Helbredſvækkelſe. Endelig maa det erindres, at mange af diſſe Folk, ſom have været i en ſaadan Livsſtilling, at de ikke trængte til Statens Underſtøttelſe eller engang anſaa det for paſſende at ſøge om Statens Underſtøttelſe, og derfor ikke have paataalt deres berettigede Krav, nu ſenere, da en ſaadan Trang er kommen tilſtede, ikke ere i Stand til at paaviſe Kausaliteten, hvorpaa Kravet ſkal ſtøtte ſig. Naar man ſaa virkelig maa anſe det for givet, at mange af diſſe Folk virkelig have ved deres i Krige modtagne Saar ſaaet den Skavank, ſom nu gjør dem uduelige til at erhverve deres Udkomme, kan det paa ingen Maade negtes, at Staten har den ſamme Forpligtelſe mod dem ſom mod de øvrige Invalider, ſom den underſtøtter. Forpligtelſen er utvivlſomt tilſtede, ſelv om man ikke juridisk kan godtgjøre Marsſagsforbindelſen. Det er ikke de Paagjældendes Skyld, at de ſavne dette Beviſ; det er Forhold, hvorover de ikke ere Herrer, ſom have foranlediget det, og om man end kan ſpørge: hvem af dem er det nu, der virkelig kan ſiges at have ſaaet Staden ved deres Saar, og hvem af andre ujenſte Marsſager, ſynes jeg virkelig, at naar det maa erkjendes, at Staten ſtaaer i Gjæld til denne Klasse Medborgere, ſaa maa man hellere betale nogle Enkelte for Meget end riſikere, at Mange ſaae dette berettigede Krav uopfyldt. Det er viſt to Aar ſiden, jeg havde den Ære at overlevere den høie Miniſter et Andragende fra, om jeg mindes ret, nogle og firſindstuve Afdelinger af Vaabenbrødreſkabet, alſaa det langt overveiende Antal af ſelſkabets Medlemmer, der netop gif ud paa indſtændig at lægge Miniſteren paa Hjerte, hvad der kunde gøres for Invalider, der manglede den ganſke viſt lovbefalede Hjemmel, hvorpaa de ſkulde begrunde deres Ret til Invalidpenſion. Jeg kan erkjende, at det har ſin ſtore Vanſkelighed, naar man forlader diſſe lovbefalede Regler for de Lægeerklæringer, hvorpaa Aldomſten ſkal ſtøttes. Man kommer ſaa ganſke viſt noget ind paa Billaarlighedens Omraade. Det bliver altid et tvivlſomt Spørgſmaal, om man ikke her giver Penſion til en Mand, der ikke er ſtrengt berettiget at fordre den, og kunne ikke Andre være ligesaa berettigede? Det er ganſke viſt en Riſiko, men jeg ſiger, er det Folk, der virkelig ærlig og redelig

have opfyldt deres Børnepligt lige overfor Fædrelandet, der ſom gode Statsborgere have ſøgt paa en ærlig Maade ved Anvendelſen af alle deres Kræfter at tjene deres Brød, men nu paa deres gamle Dage ere udsatte for Mangel, ſynes det mig virkelig, at det ſamme Sind, ſom bringer os til med Velvillie at modtage Forſlag til Alverdomsforſørgelſe og andre Beſtræbelſer, ſom virke i den Retning, maa dog tale nok ſaa varmt for dem, ſom for os Andre og Fædrelandet have uvovet deres Liv og ſat deres Helbred overſtyr. Jeg tillader mig derfor meget varmt at anbefale denne Sag til den høitærede Miniſters velvillige Overveielſe, ikke alene for de Invaliders Bedkommende, der her ere omhandlede, men i det Hele for den Klasse af Medborgere, der ere ſtillede under lignende Forhold. Jeg kan indſe, det er vanſkeligt at finde en Bei. Jeg tror, den meſt praktiſke er den, ſom blev paapeget i Vaabenbrødreafdelingernes Andragende til Miniſteren, nemlig, at man giver Vaabenbrødrene nogle Midler til at anvende i den Retning, enten ved at yde Bidrag til deres Underſtøttelſesafdeling eller paa anden Maade, thi det er vanſkeligt for Miniſteren i den fjerne Afſtand, han ſtaaer til de Paagjældende, at ſe alle de beſtemmende Faktorer, ſom bør have en afgjørende Indflydelse ved Tilbedingen af ſaadanne Underſtøttelſer eller Penſioner. Men under alle Omſtændigheder — ſaa længe man ikke har anden Bei at gaa, kan jeg ikke andet end meget varmt underſtøtte ethvert Andragende af den Art ſom diſſe 6 her foreliggende.

Beth: Jeg kan ikke være enig med den ærede ſidſte Taler (Sagd) deri, at det er vanſkeligt at finde en Bei, hvorefter man kan bedømme diſſe Forhold paa en retfærdig Maade, en ſaadan Maade, hvorpaa de overhovedet bør bedømmes. Jeg tror tværtimod, at den Bei er meget let at finde. Det er kun, at man ſtiller ſig paa det Standpunkt, at det Støn, ſom ſkal afgives, paa en rimelig Maade tager Henſyn til, hvad der foreligger, men det er ikke det Standpunkt, man har ſtillet ſig paa. Jeg har havt med en hel Del af diſſe Sager at gjøre og har derfor havt nogen Veilighed til at ſe, hvorledes de blive behandlede af Adminiſtrationer ſog fra Adminiſtrationens Side under Sagførelſen, naar de komme for Domſtolene. Det er ikke paa dette Standpunkt, man har ſtillet ſig, nei paa et ganſke andet, nemlig paa det Standpunkt paa enhver mulig Maade at ſøge at beſtride, at den Svagbed, ſom den Paagjældende lider af, kan være Følgen af den Læſion, den Paagjældende har modtaget i